

מי שמת פרק תשיעי בבא בתרא

קמו.

עין משפט נר מצוה

בב א מ"י פ"ד מהל' דעות
הלכה כ':
בב ג מ"י פ"ז מהל'
וימיה ותמנה הלכה כ'
כע טור וכו' א"ע פ"ד ג
ספ"ק ג:

סבלונות העשוין ליבולות אין נגבין. והא דתנא מרובין שתיבא
עמה מצית אציה לציט בעלה הרי אלו נגבין היינו
אין עשוין לבלות ומעטין היינו עשוין לבלות א"י
דוקא שאין עשוין לבלות אצל צמחונים אפי' צבלות נמי נגבין:
איבעיא להו מהו ה' שתלשש. פי' **אמילתא דרעב** פתח

ואמר ר' יהושע בן לוי כימי כל ימי עני רעים
וימים טובים. שיש לו מנות ומזונות שהיו מחלקין לעניים מערב שבת
לערב שבת אלא כשמואל אחא קרע לאשמועי'. וכולהו ר' יהושע קאמר
לה: **שינוי ווסת.** (א) חוק כמו עני שכל ימות החול אוכל פת
חרינה וצבת אוכל בשבת: הכי גרסי'
פתח חול. מתוך כך שמחיל לחלות.
ואת דגרסי חולי מעיים: **כתיב**
כספר בן סירא. שלמה כתב כל ימי עני
רעים [משלי טו] אצל צלילות כשישין יס לו
מנוחה וכן סירא אומר אף היללות
אין לו מנוחה כי בשפל גגים נגו
ונמלא דלף וטרדו ציוס אגריר:
מעפר כרמו לרמיס. זכר (ו) ואשפה
שהציל לכרמו נשפר וכל רעים
שהוא צמקוס רעוע דברים וצסלעים
צמקוס שאין עשיר חפץ צו נופל
למטה צכרמיס של עשירים שהס
צמקוס טוב ומדכון ונות לעמקוס צכן:
מתנ' השולח סבלונות. מנהג
חמיס לחר קדושין למחרת שולח
לצית חמיו לכבוד אשתו תכשטיין ומיני
פירות וכדי יין וכדי שמן ופעמים אוכל
סס עמה: **אינן נגבין.** אס מת הוא
או שמתה היא או שחור צו ורואה
לגרסה שמתמת חיצת שמתת אכילה
שאלו ושתה ושמת עמהן מחל
סבלונות העשוין ליבולות אצל אין
עשוין ליבולות הדרי אע"פ שאלו ושתה
עמהן לתימא צגמי. וצסבלונות סתם
מיירי דלא לקמן מפליגי סבלונות
ששלח כדי שיבאו עמה לצית בעלה
לסבלונות ששלח כדי שתשתמש צצית
אציה והסו לא תלו לצלילת חתן
מכלל דרישא צסתם סבלונות והסו
תלויין צסעודת חתן אס אצל עמהן
מחולין ואס לאו נגבין: **שלה סבלונות**
מרובין ופירש כדי שיבאו עמה
לצית בעלה. וה"ה למועטין אס שלמן
לכך אלא אורחא דמילתא נקט
מרובין רגיל לשלות ולפרש כדי
שיבאו עמה לצית בעלה ומועטין
כדי שתשתמש צכן צצית אציה:
גב' אמר רבא דוקא. אכל סס
עבודת חתן צדינר תנן אין נגבין אצל
פחות מדינר לא מתל מיני: **אורחא**
דמילתא קמיני. שיעור אכילת אס

רבינו גרשום (המשך)
דאמר' לילע עד זווי אתי
בכרסיה והוא הדין דאפי'
פחות מדינר וקא דוקא
דינר דברינ' מחיל ולא
בצדד: אכל בדינר תנן. אין
נגבין: שהה בדינר ולא
אכיל מאי. מי אמרין שיהי
בכלל אכילה ואכל דמי דמי
לדמא כמו שלא אכל דמי
ונגבין: אכל שם סעודת חתן
[תנן] אכל שם שלוחו ולא
הוא מאי. נגבין או אין
נגבין: אם אכל שם בבית
חמיו תנן שיגר לו בביתו
מסעודתם שהה דינר מאי. מי
אמר' בבית חמיו דוקא
דאין נגבין אכל בבית לא או
דלמא לא שאל: כוס של
חמיו. מוזג בחמיו: שהה
ימת. הכי אירע לו ולא
משום כישוף: זו הלכה של
משנה הנעלה ר' אחא כו'
לסבלונות העשוין ליבולות
אין נגבין כגון בהמות וכדי
יין דלמשכח ומכיל קימי
דאסחי אסח דעתי'
מנייהו: שאין עשוין
ליבולות. כגון כלי כסף וכלי
זהב וכלי מילת נגבין. הדכי
אפרי' לעיל: ש"מ אפי'
פחות מדינר. דהאי כוס של
חמיו לא היה שוה דינר
ואפ"ה אפרי' חכמים דאין
נגבין: אמר רב אשי. מהא
ליבא למשמע מניה דמאן
לימא לן דלא שחוקי בההוא
כוס מרגינא שויה אלפא
כזו דהכי רגילי אינשי
לשחוק מרגינא במשקה
משום תפוחא: ש"מ אפי'
שגרו לו. נמי אין נגבין
משום והוציאו לו לחון
כוס של חמיו: איבעיא להו.
הא פשיטא לן דסבלונות
העשוין ליבולות אם אכל
שם בדינר אין חורין. שבת
לסבלונות מהו. אם לא אכל
סבלונות ונגבין הסבלונות
העשוין ליבולות אם חשבו
כגון ששלח בהמות לבית
חמיו וילדו מהו חורו אותו
שבת או לא. מי אמרין
אותן עצמן ששלח הדרי
אכל שבת דלא שלח הוא
כגון הווילדות לא הדרי או
דלמא כיון דמכח אותן
ששלח אחריו: בעי
רבא. אם אכל שם בדינר
ונשתיירו שם סבלונות
העשוין ליבולות ולא כלו
כגון ששתיירו עדיין
בהמות חיים מהו חורו או
לא. מי אמרין והואיל דלא
כלו עבייהו קימי וחורין
ועשוין דלמא הואיל ועשוין
ליבולות כמאן דבלו דמיין
ואין חורין: ת"ש סבלונות
מועטין שתושב בהן בבית
אביה. כגון מלבושין שאין
קיימם כל כך ולבושת אותן
תריב בכל יום הרי אלו חורין
נגבין. ש"מ סבלונות
העשוין ליבולות אפי' שלא
כלו אין נגבין: תרגמה רבא.
לעולם אכילת לך סבלונות
העשוין ליבולות אפי' דלא
כלו [ואין] נגבין והכח טעמא
מאי כיבא וסבכתא אפי' אפי'
בדינר דלא עבדי אינשי
דמחיל כולי האי: סבלונות
מועטין. מלבושין שאין
קיימם שתושב בהן בבית
בבית אביה: אין נגבין. אפי'
לא אכל שם בדינר דמחיל
לה הואיל דמועטין: אמר
רבא דוקא כשאלו שם שבת
דינר אין נגבין אבל שחיה
מדינר נגבין המתו: אורחא
דמילתא דהיי דדינר רגיל
אינשי למיכל בסעודה

דאמר ר' יהושע בן לוי כימי כל ימי עני רעים
והוא איבא שבתות וימים טובים כדשמואל
דאמר שמואל "שנוי וסת תחלת חולי כתיב
בספר בן סירא כל ימי עני רעים בן סירא
אומר אף לילות בשפל גגים וגו ממטר גגים
לגגו ברומ הרים כרמו מעפר כרמו לכרמים:
מתנ' השולח סבלונות לבית חמיו שלח
שם מאה מנה ואכל שם סעודת חתן אפילו
בדינר אינן נגבין לא אבל שם סעודת חתן
הרי אלו נגבין בשלח סבלונות מרובין שיחורו
עמה לבית בעלה הרי אלו נגבין סבלונות
מועטין שתשתמש בהן בבית אביה אין נגבין:
גב' אמר רבא דוקא דינר אבל פחות מדינר לא פשיטא דינר תנן מהו דתימא
הוא הדין דאפילו פחות מדינר והאי דקתני דינר אורחא דמילתא קתני קא
הוא משמע לן אבל תנן פחות מאי הוא תנן שלוחו מאי שם תנן שגור לו מאי
תא שמע דאמר רב יהודה אמר שמואל מעשה באדם אחד ששגר לבית
חמיו מאה קרונות של כדי יין ושל כדי שמן ושל כלי כסף ושל כלי זהב
וישל כלי מילת ורכב בשמחתו והלך ועמד על פתח בית חמיו והוציאו
כוס של חמיו ושתה ומת וזו הלכה העלה רבי אחא שר הבירה לפני חכמים
לאושא ואמרו סבלונות העשוין ליבולות אין נגבין ושארין עשוין ליבולות נגבין
שמע מינה אפילו שתה שמעת מינה אפילו פחות מדינר אמר רב אשי מאן
לימא לן דלא שחוקי ליה מרגינא דשויה אלפא זווזי ואשקיה שמעת
מינה אפילו שגרו לו דלמא כל פתח בית חמיו בבית חמיו דמי איבעיא
להו מהו ה' שישלש שבה סבלונות מהו כיון דאי איתנהו לדריה הדרי
ברשותיה שבוה או דלמא כיון דאי אבדי או מגבבי בעי שלומי ליה
ברשותא דידה שבוה תיקו בעי רבא סבלונות העשוין ליבולות ולא כלו
מהו תא שמע וזו הלכה העלה רבי אחא שר הבירה לפני חכמים באושא
ואמרו סבלונות העשוין ליבולות אין נגבין ושארין עשוין ליבולות נגבין מאי
לאו אע"ג דלא כלו לא דבלו תא שמע סבלונות מועטין שתשתמש
בהן והיא בבית אביה אין נגבין תרגמה רבא בייבא וסבכתא אמר רב
יהודה אמר רב מעשה באדם אחד ששגר לבית חמיו יין חדש ושמן
חדש וכלי פשתן חדש בעצרת מאי קא משמע לן איבעית אימא
אמר רב יהודה אמר רב מעשה באדם אחד שאמרו לו אשתו תותרתני
היא ונכנס אחריה לחורבה לבדוקה אמר לה ריח צנון אני מריח בגליל
אמרה

ואמר ר' יהושע בן לוי כימי כל ימי עני רעים
והוא איבא שבתות וימים טובים כדשמואל
דאמר שמואל "שנוי וסת תחלת חולי כתיב
בספר בן סירא כל ימי עני רעים בן סירא
אומר אף לילות בשפל גגים וגו ממטר גגים
לגגו ברומ הרים כרמו מעפר כרמו לכרמים:
מתנ' השולח סבלונות לבית חמיו שלח
שם מאה מנה ואכל שם סעודת חתן אפילו
בדינר אינן נגבין לא אבל שם סעודת חתן
הרי אלו נגבין בשלח סבלונות מרובין שיחורו
עמה לבית בעלה הרי אלו נגבין סבלונות
מועטין שתשתמש בהן בבית אביה אין נגבין:
גב' אמר רבא דוקא דינר אבל פחות מדינר לא פשיטא דינר תנן מהו דתימא
הוא הדין דאפילו פחות מדינר והאי דקתני דינר אורחא דמילתא קתני קא
הוא משמע לן אבל תנן פחות מאי הוא תנן שלוחו מאי שם תנן שגור לו מאי
תא שמע דאמר רב יהודה אמר שמואל מעשה באדם אחד ששגר לבית
חמיו מאה קרונות של כדי יין ושל כדי שמן ושל כלי כסף ושל כלי זהב
וישל כלי מילת ורכב בשמחתו והלך ועמד על פתח בית חמיו והוציאו
כוס של חמיו ושתה ומת וזו הלכה העלה רבי אחא שר הבירה לפני חכמים
לאושא ואמרו סבלונות העשוין ליבולות אין נגבין ושארין עשוין ליבולות נגבין
שמע מינה אפילו שתה שמעת מינה אפילו פחות מדינר אמר רב אשי מאן
לימא לן דלא שחוקי ליה מרגינא דשויה אלפא זווזי ואשקיה שמעת
מינה אפילו שגרו לו דלמא כל פתח בית חמיו בבית חמיו דמי איבעיא
להו מהו ה' שישלש שבה סבלונות מהו כיון דאי איתנהו לדריה הדרי
ברשותיה שבוה או דלמא כיון דאי אבדי או מגבבי בעי שלומי ליה
ברשותא דידה שבוה תיקו בעי רבא סבלונות העשוין ליבולות ולא כלו
מהו תא שמע וזו הלכה העלה רבי אחא שר הבירה לפני חכמים באושא
ואמרו סבלונות העשוין ליבולות אין נגבין ושארין עשוין ליבולות נגבין מאי
לאו אע"ג דלא כלו לא דבלו תא שמע סבלונות מועטין שתשתמש
בהן והיא בבית אביה אין נגבין תרגמה רבא בייבא וסבכתא אמר רב
יהודה אמר רב מעשה באדם אחד ששגר לבית חמיו יין חדש ושמן
חדש וכלי פשתן חדש בעצרת מאי קא משמע לן איבעית אימא
אמר רב יהודה אמר רב מעשה באדם אחד שאמרו לו אשתו תותרתני
היא ונכנס אחריה לחורבה לבדוקה אמר לה ריח צנון אני מריח בגליל
אמרה

דאין נגבין אכל בבית לא או
דלמא לא שאל: כוס של
חמיו. מוזג בחמיו: שהה
ימת. הכי אירע לו ולא
משום כישוף: זו הלכה של
משנה הנעלה ר' אחא כו'
לסבלונות העשוין ליבולות
אין נגבין כגון בהמות וכדי
יין דלמשכח ומכיל קימי
דאסחי אסח דעתי'
מנייהו: שאין עשוין
ליבולות. כגון כלי כסף וכלי
זהב וכלי מילת נגבין. הדכי
אפרי' לעיל: ש"מ אפי'
פחות מדינר. דהאי כוס של
חמיו לא היה שוה דינר
ואפ"ה אפרי' חכמים דאין
נגבין: אמר רב אשי. מהא
ליבא למשמע מניה דמאן
לימא לן דלא שחוקי בההוא
כוס מרגינא שויה אלפא
כזו דהכי רגילי אינשי
לשחוק מרגינא במשקה
משום תפוחא: ש"מ אפי'
שגרו לו. נמי אין נגבין
משום והוציאו לו לחון
כוס של חמיו: איבעיא להו.
הא פשיטא לן דסבלונות
העשוין ליבולות אם אכל
שם בדינר אין חורין. שבת
לסבלונות מהו. אם לא אכל
סבלונות ונגבין הסבלונות
העשוין ליבולות אם חשבו
כגון ששלח בהמות לבית
חמיו וילדו מהו חורו אותו
שבת או לא. מי אמרין
אותן עצמן ששלח הדרי
אכל שבת דלא שלח הוא
כגון הווילדות לא הדרי או
דלמא כיון דמכח אותן
ששלח אחריו: בעי
רבא. אם אכל שם בדינר
ונשתיירו שם סבלונות
העשוין ליבולות ולא כלו
כגון ששתיירו עדיין
בהמות חיים מהו חורו או
לא. מי אמרין והואיל דלא
כלו עבייהו קימי וחורין
ועשוין דלמא הואיל ועשוין
ליבולות כמאן דבלו דמיין
ואין חורין: ת"ש סבלונות
מועטין שתושב בהן בבית
אביה. כגון מלבושין שאין
קיימם כל כך ולבושת אותן
תריב בכל יום הרי אלו חורין
נגבין. ש"מ סבלונות
העשוין ליבולות אפי' שלא
כלו אין נגבין: תרגמה רבא.
לעולם אכילת לך סבלונות
העשוין ליבולות אפי' דלא
כלו [ואין] נגבין והכח טעמא
מאי כיבא וסבכתא אפי' אפי'
בדינר דלא עבדי אינשי
דמחיל כולי האי: סבלונות
מועטין. מלבושין שאין
קיימם שתושב בהן בבית
בבית אביה: אין נגבין. אפי'
לא אכל שם בדינר דמחיל
לה הואיל דמועטין: אמר
רבא דוקא כשאלו שם שבת
דינר אין נגבין אבל שחיה
מדינר נגבין המתו: אורחא
דמילתא דהיי דדינר רגיל
אינשי למיכל בסעודה

דאין נגבין אכל בבית לא או
דלמא לא שאל: כוס של
חמיו. מוזג בחמיו: שהה
ימת. הכי אירע לו ולא
משום כישוף: זו הלכה של
משנה הנעלה ר' אחא כו'
לסבלונות העשוין ליבולות
אין נגבין כגון בהמות וכדי
יין דלמשכח ומכיל קימי
דאסחי אסח דעתי'
מנייהו: שאין עשוין
ליבולות. כגון כלי כסף וכלי
זהב וכלי מילת נגבין. הדכי
אפרי' לעיל: ש"מ אפי'
פחות מדינר. דהאי כוס של
חמיו לא היה שוה דינר
ואפ"ה אפרי' חכמים דאין
נגבין: אמר רב אשי. מהא
ליבא למשמע מניה דמאן
לימא לן דלא שחוקי בההוא
כוס מרגינא שויה אלפא
כזו דהכי רגילי אינשי
לשחוק מרגינא במשקה
משום תפוחא: ש"מ אפי'
שגרו לו. נמי אין נגבין
משום והוציאו לו לחון
כוס של חמיו: איבעיא להו.
הא פשיטא לן דסבלונות
העשוין ליבולות אם אכל
שם בדינר אין חורין. שבת
לסבלונות מהו. אם לא אכל
סבלונות ונגבין הסבלונות
העשוין ליבולות אם חשבו
כגון ששלח בהמות לבית
חמיו וילדו מהו חורו אותו
שבת או לא. מי אמרין
אותן עצמן ששלח הדרי
אכל שבת דלא שלח הוא
כגון הווילדות לא הדרי או
דלמא כיון דמכח אותן
ששלח אחריו: בעי
רבא. אם אכל שם בדינר
ונשתיירו שם סבלונות
העשוין ליבולות ולא כלו
כגון ששתיירו עדיין
בהמות חיים מהו חורו או
לא. מי אמרין והואיל דלא
כלו עבייהו קימי וחורין
ועשוין דלמא הואיל ועשוין
ליבולות כמאן דבלו דמיין
ואין חורין: ת"ש סבלונות
מועטין שתושב בהן בבית
אביה. כגון מלבושין שאין
קיימם כל כך ולבושת אותן
תריב בכל יום הרי אלו חורין
נגבין. ש"מ סבלונות
העשוין ליבולות אפי' שלא
כלו אין נגבין: תרגמה רבא.
לעולם אכילת לך סבלונות
העשוין ליבולות אפי' דלא
כלו [ואין] נגבין והכח טעמא
מאי כיבא וסבכתא אפי' אפי'
בדינר דלא עבדי אינשי
דמחיל כולי האי: סבלונות
מועטין. מלבושין שאין
קיימם שתושב בהן בבית
בבית אביה: אין נגבין. אפי'
לא אכל שם בדינר דמחיל
לה הואיל דמועטין: אמר
רבא דוקא כשאלו שם שבת
דינר אין נגבין אבל שחיה
מדינר נגבין המתו: אורחא
דמילתא דהיי דדינר רגיל
אינשי למיכל בסעודה

דאין נגבין אכל בבית לא או
דלמא לא שאל: כוס של
חמיו. מוזג בחמיו: שהה
ימת. הכי אירע לו ולא
משום כישוף: זו הלכה של
משנה הנעלה ר' אחא כו'
לסבלונות העשוין ליבולות
אין נגבין כגון בהמות וכדי
יין דלמשכח ומכיל קימי
דאסחי אסח דעתי'
מנייהו: שאין עשוין
ליבולות. כגון כלי כסף וכלי
זהב וכלי מילת נגבין. הדכי
אפרי' לעיל: ש"מ אפי'
פחות מדינר. דהאי כוס של
חמיו לא היה שוה דינר
ואפ"ה אפרי' חכמים דאין
נגבין: אמר רב אשי. מהא
ליבא למשמע מניה דמאן
לימא לן דלא שחוקי בההוא
כוס מרגינא שויה אלפא
כזו דהכי רגילי אינשי
לשחוק מרגינא במשקה
משום תפוחא: ש"מ אפי'
שגרו לו. נמי אין נגבין
משום והוציאו לו לחון
כוס של חמיו: איבעיא להו.
הא פשיטא לן דסבלונות
העשוין ליבולות אם אכל
שם בדינר אין חורין. שבת
לסבלונות מהו. אם לא אכל
סבלונות ונגבין הסבלונות
העשוין ליבולות אם חשבו
כגון ששלח בהמות לבית
חמיו וילדו מהו חורו אותו
שבת או לא. מי אמרין
אותן עצמן ששלח הדרי
אכל שבת דלא שלח הוא
כגון הווילדות לא הדרי או
דלמא כיון דמכח אותן
ששלח אחריו: בעי
רבא. אם אכל שם בדינר
ונשתיירו שם סבלונות
העשוין ליבולות ולא כלו
כגון ששתיירו עדיין
בהמות חיים מהו חורו או
לא. מי אמרין והואיל דלא
כלו עבייהו קימי וחורין
ועשוין דלמא הואיל ועשוין
ליבולות כמאן דבלו דמיין
ואין חורין: ת"ש סבלונות
מועטין שתושב בהן בבית
אביה. כגון מלבושין שאין
קיימם כל כך ולבושת אותן
תריב בכל יום הרי אלו חורין
נגבין. ש"מ סבלונות
העשוין ליבולות אפי' שלא
כלו אין נגבין: תרגמה רבא.
לעולם אכילת לך סבלונות
העשוין ליבולות אפי' דלא
כלו [ואין] נגבין והכח טעמא
מאי כיבא וסבכתא אפי' אפי'
בדינר דלא עבדי אינשי
דמחיל כולי האי: סבלונות
מועטין. מלבושין שאין
קיימם שתושב בהן בבית
בבית אביה: אין נגבין. אפי'
לא אכל שם בדינר דמחיל
לה הואיל דמועטין: אמר
רבא דוקא כשאלו שם שבת
דינר אין נגבין אבל שחיה
מדינר נגבין המתו: אורחא
דמילתא דהיי דדינר רגיל
אינשי למיכל בסעודה

(א) סנהדרין ק"ה, (ב) סס
מכות ק"י: מדיס לז'
(ג) וינרין והלש' איתא
ששלח, (ד) [לעיל קס"ה];
(ה) דש"ל מ"ו, (ו) וכן נרמזת
הערוך ערך סבלונות, (ז) ועי'
גירסת ר"ח שכתב הסג"ס
ד"ה מללתי.

הגהות הב"ח

(א) רשב"ד ד"ה שני ווסת
דכמו עני פ"ל ווסת חוק
מנחק: (ב) ד"ה מעפר וכו'
וזל שהביא כ"ל ווסת
ואשפה מנחק וי"ז אשפה
הוא תקוס עממיס חול
לסס דלעיל דף ע"ג ע"ב:

מוסף רש"י

הוא איבא שבתות וימים
טובים. שאין לך עני
ששחל שאין לו מעדים
(סנהדרין ק"י). שני ווסת.
משנה וסא וואל יומי, שאפי'
רגיל ללכיל, היי מילת חול
מעיס. לתיק אפי' שמת
וימים טובים רעים לו (ס"ח).
ברום הרים כרמו. שאין
כילו מיון לקוט צמקוס
טוב וקוסה בלאס חול
ולצוליס שחא מואל לא נופל
לכ צכרמיס שמתמי (בבבבות
ק"ח).

מוסף תוספות

א. ומרובין מועטין לאו
דוקא אלא מתקיימין קרי
מרובין אפי' שם מרובין
לפי חתן ומרובין בירובין
ונגבין ואפי' שאכל
ושארין מתקיימין קרי
מועטין לפי שחן
מתמטטין והולכין ויין.
שאכל אין נגבין. וכן
ג. מי אמרין כי אמר
רבא דוקא דינר היינו לענין
חזרת הכל, או דילמא אפי'
לענין חזרת במקצת
דפחות מדינר לא חתוק
כלום. רע"ב.

רבינו גרשום

שינוי ווסת. שאוכל יתיר
ממה שהוא רגיל מדיק לו
לענין (א) אורח שגנו מוכן
משאר גנות וכרמו בבה
משאר כרמים ימיו רעים:
פיסקא השולח סבלונות
לבית חמיו. כיון שרגילין
לשלות חתימם למחרת של
חזרתן שולח חתן
סבלונות שלו דורון לבית
חמיו כגון בהמות וכדי יין
וכדי שמן ועושה סעודה
ואוכל עמהן. אם שלח שם
אפי' שוה מאה מנה ואכל
שם סעודת חתן אפי' שוה
דינר בלבד ומתה היא או
הדריה בה אין נגבין ושלח
דעת סעודה שלח ואנב
שאכל שם סעודת חתן
בדינר מחל לו הכל. לא אכל
שם סעודת חתן בדינר לא
חשיבו ונגבין הכל: שלח שם
סבלונות מרובין. מלבושין
והתשטיין כסף הזהב על
מנת שתבאם עמהן לבית
בעלה כשתיבא חתן: הרי
אלו נגבין. אפי' אכל שם
בדינר דלא עבדי אינשי
דמחיל כולי האי: סבלונות
מועטין. מלבושין שאין
קיימם שתושב בהן בבית
בבית אביה: אין נגבין. אפי'
לא אכל שם בדינר דמחיל
לה הואיל דמועטין: אמר
רבא דוקא כשאלו שם שבת
דינר אין נגבין אבל שחיה
מדינר נגבין המתו: אורחא
דמילתא דהיי דדינר רגיל
אינשי למיכל בסעודה

(א) נראה דל"ל אף לילות שגנו נמך וכו' משאר כרמים ולכן ימיו וילדותיו רעים.